

கோவேறு கழுதை நாவலில் புரத வண்ணார்களின் இறப்புச் சடங்கு நிகழ்த்துதல்கள்

ம. செந்தில்குமார் அ. *

அ. தமிழ்த்துறை, துவாரகதாஸ் கோவர்தன்தாஸ் வைணவக் கல்லூரி, அரும்பாக்கம், சென்னை-600106, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Puratha Vannar's Performing Death Rites in Koveru Kaluthaikal Novel

M. Senthilkumar a, *

^a Department of Tamil, Dwaraka Doss Goverdhan Doss Vaishnav College, Arumbakkam, Chennai-600106, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
senthiltamilnesan@gmail.com

Received: 15-05-2021
Revised: 01-03-2022
Accepted: 15-03-2022
Published: 21-03-2022

ABSTRACT

It is natural for human society to continue to adhere to certain customs that existed with early humans, although they have improved over time. Each community thus has different customs. Death is a certainty in transitional human life. At the time of death, every community performs rituals for the peace of the soul of the deceased. The novel Koveru Kaluthaikal points out that such rituals are performed by protein dyes. Performing rituals such as announcing the news of death, tying the knot, lighting the lamp, bathing the corpse, lifting the oral pot, burying the corpse and performing the closing ceremony.

Keywords: Dethe rites, Puratha Vannar, Koveru Kaluthaikal, Oral rice pot

முன்னுரை

சமூக இயங்கியலில் சடங்குகள் முதன்மையான இடம் வகிக்கின்றன. அதற்குக் காரணம் மீவியல் பண்புகளுடன் அவை தொடர்புடையவையாக இருப்பதாகும். சமயவழிப்பட்ட சடங்குகள், வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் என சடங்குகள் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. மந்திரங்களோடு தொடர்புடையவையாக சடங்குகள் கருதப்படுகின்றன. பண்டைய மனிதர்கள் மந்திரங்கள் மூலம் இயற்கையைக் கட்டுப்படுத்த முடியும் என நம்பினர். அதற்காகப் போலச் செய்தல் மூலம் சடங்குகள் செய்தனர் என மானிடவியலார் கருதுகின்றனர். மார்க்சிய அறிஞர் ஜார்ஜ் தாம்சன் பழங்குடியின மக்கள் மழை வருவதற்கான மந்திரங்களைச் செய்யும் போது தண்ணீரை மழையைப் போல தூவி விட்டு மந்திரச் சடங்குச் செய்வதைக் குறிப்பிடுவார். இவ்வாறு இயற்கையைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றல் மந்திரங்களுக்கு இருக்கிறதென மக்கள் நம்புகின்றனர். வேட்டைச் சமூகத்தில் விலங்குகள் நிறைய கிடைப்பதற்காக விலங்குகளின் செயல்களை நடித்துக் காண்பித்து அதனைச் சடங்காகச் செய்தனர் என்பதையும் சுட்டுகின்றனர். இதுபோன்ற திரும்பத் திரும்பச் செய்யும் செயல்கள் சடங்குகளாக வாழ்வில் தொடர்ந்து கடைபிடிக்கப்பட்டு வருகின்றன. வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகளாகப் பிறப்பு, பூப்பு, திருமணம், இறப்பு, கைம்மை என்பன கொள்ளப்படுகின்றன. இவற்றுள் இறப்பு என்பது துன்பமான நிகழ்வெனினும் அதற்கும் சில சடங்குகள் செய்யப்படுகின்றன. ஒரு சில இனக்குழுக்களில் இறப்புச் சடங்குகள் செய்வதைப் பற்றிய செய்திகள் இனவரைவியல் ஆய்வுகளில் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக எட்கர் தர்ஸ்டனின் குலங்களும் குடிகளும் தொகுப்பில் பல்வேறு இனக்குழுக்களின் இறப்புச் சடங்குகள்

குறித்த செய்திகள் காணப்படுகின்றன. இறப்பின் போது நிகழ்த்தப்படும் சடங்குகளை ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியினர் மட்டுமே நிகழ்த்துகின்றனர். ஒரு கிராமத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட சாதியினருக்கும் வண்ணார்கள் இருப்பர். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குச் சடங்குகள் செய்பவர்களே புரத வண்ணார்கள் எனப்படுகின்றனர். இமையத்தின் கோவேறு கழுதைகள் புரத வண்ணார்கள் குறித்த இனவரைவியல் நாவல் எனக் கூறப்படுகிறது. இந்நாவலில் இறப்புச் சடங்குகளை துணி வெளுக்கும் வண்ணார்கள் நடத்துகின்றனர். இறப்புச் சடங்கு மட்டுமின்றி பூப்பு, பேறு ஆகியனவற்றிற்கான சடங்குகளையும் செய்கின்றனர். இந்நாவல் புரத வண்ணார் குடும்பத்தினரான ஆரோக்கியம், சவரி ஆகியோர் இறப்புச் சடங்குகளை நிகழ்த்தும் விதம் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

சடங்குகள்

மனிதர்கள் பழங்காலத்திலிருந்து குறிப்பிட்டச்சில செயல்களைத் திரும்பத் திரும்ப செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருப்பர். மீவியற் ஆற்றல்களோடு தொடர்புடைய அச்செயல்கள் சடங்குகள் எனப்படுகின்றன. சடங்குகள் விழாக்களோடும் தொடர்புடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. செயல்முறை சார்ந்த இறுக்கமான விதிகளை சடங்குகள் கொண்டிருக்கின்றன. “சடங்குகள் செயல்முறையினை அடிப்படையாகக் கொண்ட இறுக்கமான விதிகளை உள்ளடக்கியதாகவே காட்சி தருகிறது” என்று க. காந்தி குறிப்பிடுகிறார் (Gandhi, 2008). மனித வாழ்வு பண்பாட்டுத் தன்மை வாய்ந்தது என்றும் வாழ்வின் நிலைமாற்றங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு சடங்கோடு தொடர்புடையது என்றும் பக்தவத்சலபாரதி குறிப்பிடுகிறார். “இச்சடங்கு வயப்படும் நிலைமாற்றங்கள் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகளாக அமைகின்றன. பிறப்பு, பெயரிடுதல், காது குத்துதல், பிறந்த நாள் விழாக்கள், பருவமடைதல், திருமணம், வளைகாப்பு சூல், குழந்தைப் பிறப்பு, இறப்பு, கருமாத், தெவசம், நினைவு நாள் கடைபிடித்தல் அமைகின்றன.” என்று குறிப்பிடுவதில் இறப்போடு தொடர்புடையனவாக இறப்பு, கருமாத், தெவசம், நினைவு நாள் கடைபிடித்தல் ஆகியன அமைகின்றன (Baktavatchala Bharathi, 2012). இவற்றை சடங்காக நிகழ்த்தும் போக்கு ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் காணப்படுகிறது.

இறப்புச் சடங்குகள்

மனிதர்கள் பிறப்போடு முடிவு செய்யப்பட்டதாக இறப்பு அமைகிறது. மனிதர்கள் பிறந்து விட்டால் அவர்கள் இறப்பதும் உறுதியாகிறது. பிறக்கும் போது மகிழ்ச்சியும் இறக்கும் போது துக்கமும் கொள்வது மனிதப் பண்பாட்டுவயமாக்கலின் விளைவாக அமைகிறது. இறப்பின் போது சடங்குகள் செய்வதற்கு இறந்த பின் உயிர் பிறரைத் துன்புறுத்தக் கூடாது என்றும் ஆன்மா அமைதி கொள்ள வேண்டும் எனவும் கருதி சடங்குகள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. “சங்க இலக்கியங்களில் இறப்புப் பற்றியச் செய்திகள் மலிந்து கிடக்கின்றன. இறந்தவர்களைச் சுகாட்டில் தீ மூட்டி எரித்தலும், தாழிகளில் இட்டு புதைத்தலும், வீரர்களுக்கும் பிறர்க்கும் கல் நட்டு வழிபாடு செய்தலும், பெண்கள் தீப்பாய்ந்து உயிர் நீத்தலும், கைம்மை நோன்பு இயற்றுவதலும், இறந்துபட்ட முன்னோர்கட்குத் தென்புலத்தார் கடனிறுத்தலும் பற்றிய விவரங்கள் பரந்து கிடக்கின்றன” என்று இறப்பு நிகழ்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழ்த்தப்படும் பல்வேறு சடங்கு நிகழ்வுகளை எடுத்துரைக்கிறார் அ.தட்சிணாமூர்த்தி (Dakshinamurthy, 2016). தமிழர் வாழ்வில் இது போன்ற சடங்குகள் வழிவழியாக நடத்தப்படுகின்றன. இறந்தவர்க்கு பாடை கட்டுதல், வெள்ளறுவை போர்த்தல், ஈமச்சடங்குகளைச் செய்தல் என அக்காலத்தில் நடைபெற்றமையை சங்கப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன எனவும் குறிப்பிடுகிறார்.

கோவேறு கழுதைகள் நாவலில் இறப்புச் சடங்குகள்

எழுத்தாளர் இமையத்தின் முதல் நாவலாக விளங்குவது கோவேறு கழுதைகள் ஆகும். இந்நாவல் புரத வண்ணார்களின் வாழ்வையும் அவர்களது கையறு நிலையிலான புலம்பல்களையும் ஈடேறாத தன்மையையும் எடுத்துரைப்பதாக அமைகிறது. ஆரோக்கியம், சவரி இருவரும் கணவன் மனைவியாக வாழ்கின்றனர். அவர்களுக்கு குழந்தைகளும், மருமகள்களும் உள்ளனர். துணி வெளுத்தல்

முதன்மையானத் தொழிலாக இருந்தாலும் அவ்வூரில் பிறப்பு, இறப்பு, பேறு ஆகியவற்றிற்கான சடங்குகளைச் செய்பவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். அதற்கென அவர்களுக்கு துணிமணிகளும், உணவுக்கான தானியங்களும் வழங்கப்படுகிறது. சிலர் பணமாகவும் கொடுக்கின்றனர். சாவு நிகழும் போது அவர்கள் செய்யும் சடங்குகள் குறித்து விரிவாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார் ஆசிரியர். கோவேறு கழுதைகள் நாவல் பறையர்களால் ஒடுக்கப்படும் புரத வண்ணார்களைப் பற்றிய நாவலாக அமைகிறது. “கோவேறு கழுதைகளின் மையக் கதாபாத்திரமான ஆரோக்கியம் முழுமையாக இரக்க உணர்வை யாசிப்பவளாகவே விரிந்துள்ளாள். நாவல் முழுவதும் அவள் அந்த கிராமத்தில் அலையும் மனுசியாகவே வெளிப்பட்டுள்ளாள். அவளது உலகம் அந்த கிராமம் மட்டுமே. ஒரு விதத்தில் ஆரோக்கியம் கோவேறு கழுதைகளின் குறியீடு. துணி துவைக்கும் இடமான வண்ணான் துறைக்கும் வண்ணானின் வீட்டிற்குமான இடைப்பட்ட தூரத்தைத் துணிப்பொதிகளுடன் மட்டுமே நடந்து பழகியுள்ள கோவேறு கழுதைகளைப் போல அந்த ஊரைத் தவிர வேறெதையுமே அறியாதவள் அவள்” என்ற கருத்து, கோவேறு கழுதைகள் நாவலின் கதையினைக் கூறுகிறது (Ramasamy, 2016).

ஆரோக்கியம், சவரி ஆகிய இருவரும் இறப்புச்சடங்குகளில் இணைந்து செயலாற்றுகின்றனர் என்பதை நாவல் சுட்டுகிறது. வேறு பலரும் இந்நிகழ்வுகளில் வெவ்வேறு பணிகளைச் செய்கின்றனர். இறப்பு நிகழ்ந்தது. அதை வெளியூர்களுக்குச் சொல்லச் செய்வது வழக்கமாகும். ராமசாமி தன் தாய் இறந்ததால் அதற்கானக் காரியங்களை ஆற்றுவதற்கு சவுரியையும் ஆரோக்கியத்தையும் தேடி அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு செல்கிறார். பிணத்திற்கு முறைப்படி வழி விடும் சடங்கினைச் செய்கிறான் சவுரி. “சவுரி சாவகாசமாக சாணி கொண்டு வந்து அதைத் தரையில் வைத்துப் புரட்டிப் புரட்டித் தட்டி கெட்டி செய்து ஒரு தேங்காய் அளவுக்கு உருண்டை பண்ணினான். துவரங்குச்சி ஒன்றைக் கொண்டு வந்தான். அதை ஒரு முழம் அளவுக்குக் கட்டை விரல் மொத்தத்தில் ஒடித்தான். ராமசாமி மனைவி குள்ளம்மாஸிடம் சென்று வெள்ளைத் துணி வாங்கி வந்து கிழித்துத் துவரங்குச்சியில் திரி சுற்றினான். திரியை நனைக்கக் குள்ளம்மாஸிடம் எண்ணெய் வாங்கி வந்தான். திரியில் எண்ணெயை நனைத்துச் சாணி உருண்டையின் நடுவில் திரிக்குச்சியை நட்டு வைத்தான். - போவலாமாடா- -ஆச்சி சாமி அல்லாம் ரடிங்க ராமசாமியும் சவுரியும் தெரு முனைக்கு வந்தனர். தெரு, கிழக்கு மேற்காக இருந்தது. திரி சுற்றியிருக்கும் துவரங்குச்சியுடன் சாணி உருண்டையையும் சேர்த்துக் கீழே தரையில் வைத்தான் சவுரி. ஊதுபத்தியைச் சாணியில் ஒரு ஓரத்தில் சொருகினான். -ரண்டு ஆளிருந்தா தேவலமுங்க- -எதுக்குடா- -வய்யீ வடும் போது ரண்டு ஆள் இருக்கணுமுங்க. அங்கம் பங்காளியா இருக்கணும் அதாங்க மொற- -முண்டப் பயல செத்தவளுக்குப் பங்காளியென்ன, பகையாளி என்னடா காரியத்த முடி சீக்கிரம்- -பொறவு என்ன குத்தங்கொற சொல்லப்படாதுங்கோ- திரி கற்பூரம் ஊதுபத்தியை ராமசாமி ஏற்றினார். தேங்காய் உடைத்து மேற்கு முகமாகச் சாணி உருண்டை முன் விழுந்து கும்பிட்டார். சவுரியும் விழுந்து கும்பிட்டான். தேங்காயின் ஒரு மூடியில் திருநீறு சிறிது அள்ளிப் போட்டு விட்டு மற்றொன்றை மடியில் கட்டிக் கொண்டு ராமசாமி பின்னால் சவுரி ஓடினான்” என்று முதன் முதலாக நிகழ்த்தப்படும் சடங்கிற்கு இரண்டு பேர் கூடுதலாக வேண்டும் என்று கேட்பதும் அதற்கு இராமசாமி அப்படியொன்றும் தேவையில்லை என்று மறுத்து சடங்கை முடிப்பதும் கூறப்படுகிறது (Imayam, 2013).

பாடை கட்டுதல்

இறந்தோரை சுடுகாட்டிற்கு கொண்டு செல்வதற்காக பாடை கட்டுவது வழக்கமாகும். சவுரி பாடை கட்டுவதற்கான மரம் வெட்டுவதற்கு கவுண்டர் வீட்டுத் தோட்டத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள மரங்களை வெட்டிக் கொண்டு வருகிறார். மூங்கில் மரங்களை பிளாச்சுகளாகக்கிழித்துப் போடுகிறார். “ஒவ்வொரு மூங்கிலையும் இரண்டாக, நாலாக, எட்டாகப் பிளந்தான். அவற்றைத் துண்டாக்கினான். மூங்கிலின் நடுவில் கொடுவாளைக் கொடுத்து சவுரி பிடிக்க, ஆரோக்கியம் ஒரு கழியில் கொடுவாளைத் தட்டத் தட்ட கொடுவாள் மூங்கிலின் நடுவே பிளந்து கொண்டு போயிற்று. மூங்கில் பிளாச்சுகளை அவனை விட யாரும் அவ்வளவு வேகமாக பிளக்க முடியாது. தனிக் கத்தி அவனிடமிருந்தது” (கோவேறு.19) கட்டிலைக் கொண்டு பாடை கட்டுவதற்கான ஏற்பாடுகளை சவுரியோடு ஆரோக்கியமும் செய்தாள். “கட்டிலைக் கொண்டு வந்து போட்டு விட்டுப் போனான்

கட்டையன். நார்க்கட்டில். இரண்டு கத்தைத் தாளும் வந்தது. தேர்ப்பாடையில் கட்ட வேண்டிய துணிகளைக் கொண்டு வர விட்டிற்குப் போனாள் ஆரோக்கியம். தாள் கத்தையை எடுத்துச் சவுரி கயிறு திரித்தான் ஒன்றரை ஆள் உயரத்திற்குக் கோபுரம் போலக் கூம்பாகப்பாடை அமைந்திருந்தது. துணி கட்டி விட்டால் அசல் தேராகவே தெரியும்.” என்று பாடைத் தேர் கட்டுவதைப் பற்றிய செய்திகள் கூறப்படுகின்றன (Imayam, 2013).

வாய்க்கரிசி பானை தூக்குதல்

துக்கத்திற்கு வரும் ஊர்க்காரர்கள் வாய்க்கரிசிப் பானைகளைத் தூக்குவதற்கு அந்த ஊர் வண்ணான்களை அழைத்து வர வேண்டும். அவ்வாறு வண்ணான் இல்லாத ஊர்க்காரர்களுக்கும் ஆரோக்கியமே வாய்க்கரிசி பானை தூக்கி வந்தாள். “உள்ளூர் வாய்க்கரிசிகளை ஆரோக்கியமும் சவுரியும் தூக்கிக் கொண்டனர். வெளியூர் வாய்க்கரிசிக்காரர்கள் தங்கள் ஊர் வண்ணார்களை அழைத்துக் கொண்டு வந்திருந்தனர். வண்ணார் இல்லாதவர்கள் ஆரோக்கியத்திடமே தூக்கி வரச் சொன்னார்கள். வெளியூர்க்காரர்கள் வாய்க்கரிசியைத் தூக்கச் சொல்லும்போதெல்லாம் மறு வார்த்தை உண்டுங்களா சாமி என்பாள் ஆரோக்கியம். அவர்களும் தங்கள் வண்ணாத்தியைக் காட்டிலும் இவள் நல்லவள் என்பார்கள்” (கோவேறு.21) என்று வாய்க்கரிசி பானைத் தூக்கும் சடங்கினை வண்ணார்கள் செய்வது கூறப்படுகிறது (Imayam, 2013). வாய்க்கரிசி பானை எடுக்கப் போகும் போது தாரை தப்பட்டை முழக்கமும் நாடகமும் நிறுத்தப்பட்டு ஒப்பாரி வைப்பார்கள். தூக்கி வந்த பானைகளை வீட்டில் வைத்து அதிலிருந்து ஒரு குத்து தூக்கி வந்தவர்களுக்குப் போடுவது வழக்கமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. “ஆரோக்கியம், சவுரி வெளியூர் வண்ணான்கள் எல்லோரும் வாசல் முன் குண்டான்களை இறக்கி வைத்தனர். ராமசாமி மனைவி குள்ளம்மாள் ஒவ்வொரு குண்டானிலிருந்தும் ஒரு குத்து நெல் அள்ளிப் போட, அந்தக் குண்டானைத் தூக்கி வந்தவர்கள் மடியிலோ, துண்டை விரித்தோ வாங்கிக் கொண்டனர். நெல்லை அள்ளும் போது குள்ளம்மாளின் கைகள் சுருங்கிக் கூம்பு போல மாறிப்போனது. முறையாக ஒரு குத்து நெல் அள்ளிப்போட்டால் முக்கால் மாகாணி வரும். குள்ளம்மாள் கை போகும் போக்கைப் பார்த்தால் மொத்தம் சேர்த்தே ஒரு மாகாணி வராது போலிருக்கே என்று ஆரோக்கியம் எண்ணினாள்... எந்தச் சாதியானாலும் சாவு விட்டிலுள்ளவர்கள் நெல் போட மாட்டார்கள். உறவினர்களோ, பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களோதான் போடுவார்கள். மூன்றாவது ஆள் நெல் போட்டால் வண்ணான்களுக்கு அதிகமாகப் போட்டு விடுவார்களோ என்று பயந்து கொண்டு முன்னெச்சரிக்கையாக ராமசாமி, குள்ளம்மாளை போடச் சொல்லி விட்டார்” என்று நெல் போடும் வழக்கம் கூறப்படுகிறது (Imayam, 2013). குள்ளம்மாளின் கஞ்சத்தனமும் வண்ணார்களுக்கு மிகுதியாகப் போய் விடுமோ என்ற அச்சமும் இதில் கூறப்படுகிறது. குள்ளம்மாள் வழக்கத்திற்கு மாறான செயல்களைச் செய்கிறாள் என்பதும் அறியப்படுகிறது.

பிணம் தூக்குதல்

சடுகாட்டிற்குக் கொண்டு செல்வதற்காக பிணத்தைக் குளிப்பாட்டி வாய்க்கரிசி போட்டு தூக்கி பாடையில் வைப்பதும் பின்பு அதற்கானச் சடங்குகளைச் செய்வதும் காணப்படுகிறது. “பெண்களின் அழுகுரல் கோவென்று ஊரையே அதிர்ச் செய்தது. பெண்களை விலக்கிக் கொண்டு பிணத்திடம் சவுரி போவதற்குள் எல்லா வாய்களுமே சவுரி சவுரி என்று அலறின. மகன்கள், பேரப்பிள்ளைகள், உறவினர்கள் குடம் குடமாகத் தண்ணீர் ஊற்றினர். ஈர உடம்பில் திருநீற்றுப் பட்டையுடன் எல்லோரும் நின்றிருந்தனர். -வாய்க்கரிசி போடுறவுங்கோ போடலாங்கோ- சவுரி கத் தினான். ஒரு பித்தளைச் சோற்றுக் குண்டானில் நெல், பச்சரிசி, வேப்பிலைக் கொழுந்து, மஞ்சள், எள், சில்லறைக் காககளுடன் குண்டானை எல்லோரிடமும் காட்டினான். முகத்தைத் தவிர உடலைக் கோடித் துணியால் கட்டியிருந்தான். பிணத்தை அவன் எண்ணம்போல் இயக்க முடிந்தது. அப்போது எல்லோரும் அரிசியை வாயில் காட்டி நெஞ்சின்மேல் போட்டனர். ஏற்கனவே சில்லறைகள் விழுந்திருந்தன. பேரப்பிள்ளைகள், நெய்ப்பந்தம் பிடித்துவருமாறு ஆரோக்கியம் கூட்டத்தில் கத்திச் சொன்னாள் -அரமர உறமற பங்காளிங்க பாக்கி இருக்கறவங்க அரிசி போடுங்கோ- மீண்டும் மீண்டும் கத்தினாள் ஆரோக்கியம்.”

(Imayam, 2013) என்று பிணத்தைத் தூக்குமுன் அதன் மேல் வாய்க்கரிசி போடும் நிகழ்வு நடத்தப்படுகிறது. அதன் பிறகு பிணத்தைத் தூக்கிச் செல்வதற்கு “வேட்டியில் விழுந்த அரிசியைச் சரியாகக் கூட முடிந்து வைக்க முடியாமல் அவசரமாக ஒரே முடிச்சுடன் தலையில் கட்டிக் கொண்டு பிணத்தை மூடிக் கட்டினான். கால் பகுதியில் மீதியிருந்த கோடித் துணியைக் கிழித்து ஆரோக்கியத்திடம் நீட்டினான். அவள் பிணத்தின் மீது கிடந்த அரிசி, காசுகளை அள்ளி மடியில் கட்டிக் கொண்டிருந்தாள். கடைசியாக பிணத்தைப் பார்க்க வந்த கூட்டம் விலக ஆரம்பித்தது...” (Imayam, 2013) என்று பிணத்தை பாடையில் வைத்துக் கட்டியது கூறப்படுகிறது (Imayam, 2013). பாடை நின்று நின்று சுடுகாட்டை நோக்கிச் செல்ல ஆரம்பித்தது. “தெருவில் விரித்துக் கிடந்த சேலையின் மேல் வரிசை வரிசையாக ஆண்களும், பெண்களும், சிறுவர்களும் பிணத்திற்கு வணங்கி எழுந்தனர். நின்று நின்று பாடை போயிற்று. கைக்குழந்தைகளைப் பெண்கள் தரையில் கிடத்தித் தூக்கினர். ஊரின் கடைசி வரை அழுது புரண்டு கொண்டு பெண்கள் ஓடினார்கள்.” என்று பிணத்தைத் தூக்கிச் செல்வது கூறப்படுகிறது (Imayam, 2013). அதன் பின்னே பெண்கள் சென்றாலும் ஊரின் கடைசியில் அவர்கள் திரும்பி விடுகிறார்கள் என்பது கூறப்படுகிறது. சுடுகாட்டிற்குப் பெண்கள் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. தூக்கிச் செல்லும் போது சொக்கம் சேர, கைலாசம் சேர என்று கோசமிட்டபடியே செல்கின்றனர்.

குடம் உடைத்தல்

சுடுகாட்டில் பிணத்தை கிடத்திய பின்னர் குழி மேட்டில் மூத்த மகன் குடம் உடைக்கும் சடங்கு நிகழ்த்தப்படுகிறது. அதனை வண்ணார்களே முன்னின்று நடத்துகின்றனர் “பிணக்குழி மேட்டை ராமசாமியும் அவரது பிள்ளைகளும் இடப்பக்கமாக மூன்று சுற்றுச் சுற்றி வந்தனர். சவுரி சொன்னதைத் திரும்பி ஒரே குரலில் சொன்னார்கள். ராமசாமி மண்குடம் நிறையத் தண்ணீரைச் சுமந்தபடி முதலில் நடந்தார். சவுரி முதல் சுற்று முடியும் போது நீர்க்குடத்தில் ஓட்டை ஒன்று போட்டான். கொடுவாள் முனையால் ஒவ்வொரு சுற்றுக்கும் ஒரு ஓட்டை போட்டான். குடம் ராமசாமியின் இடது தோளில் இருந்தது. ஓட்டையிலிருந்து ஒழுகும் தண்ணீரை மாவிலையால் பிணத்தின் மீது விசிறிக் கொண்டே பிணத்தைச் சுற்றி வந்தனர். பிணத்தின் முகத்தை மட்டும் திறந்து வைத்திருந்த சவுரி கத்தினான். நககிக யாதாச்சம் இருக்கானு பாருங்கோ சாமியோவ் - ஒன்னும் இல்லடா- ஒப்புக்குப் பாருங்க சாமி- - முண்டப் பயல சீக்கிரம் ஆவட்டும்டா- ராமசாமியின் பிள்ளைகளின் கையில் விரல் நீட்டக் குச்சிகளை ஆளுக்கொன்றாகக் கொடுத்து வடக்கு முகமாக விழுந்து கும்பிட்டு வைக்கச் சொன்னான். உறவினர்கள் விழுந்து கும்பிட்டனர்.” என்று குழி மேட்டில் உள்ள பிணத்தைச் சுற்றி குடம் உடைத்து விட்டு அதற்கானச் சடங்குகளை முன்னின்று சவுரி நடத்துவதும் அந்த வேலைகளை வேகமாக முடிக்கச் சொல்லும் போது மனிதர்கள் தம் வாழ்வில் சடங்கு நிகழ்வுகளை ஒப்புக்காகவே செய்கின்றனர் என்பதும் விளங்குகிறது (Imayam, 2013).

பிணத்தைப் புதைத்தல்

குழி மேட்டில் வைத்து செய்த சடங்குகள் முடிந்ததும் பிணத்தைக் குழிக்குள் இறக்கும் நிகழ்வு நடைபெறுகிறது. “பிணத்தைக் குழிக்குள் இறக்கினார்கள். ராமசாமி கதறி அழுதார். புறங்கையால் மூன்று முறை மண்ணைத் தள்ளி விட்டு சவுரி சொன்னது போல் திரும்பிப் பார்க்காமல் குளிக்கப் போனார். அவருடன் சிலர் போனார்கள். ராமசாமியின் பிள்ளைகள் குழியில் மண்ணைத் தள்ளியதும் மற்றவர்களும் தள்ளினார்கள். பிணத்தின் தலை இருந்த திசையில் குழிமேட்டுக்குச் சிறிது தள்ளி தரையில் சவுரி சிறிய பள்ளம் ஒன்றைப் போட்டான். பிறகு இளநீர் சீவி, பசுமாட்டுப் பாலில் கலந்து ராமசாமி பிள்ளைகள் பிணத்துக் குழியின் மேல் நீட்டியிருந்த கைகளின் மீது ஊற்றினான். முன்பு பள்ளம் போட்ட இடத்தை மூடி இளநீர் வைத்து ஊதுபத்தி ஏற்றி வைத்தான் சவுரி... -வடக்கமா விய்ந்து கும்புட்டுத் திரும்பிப் பார்க்காமப் போங்க. கிடுகிடுன்னு...” என்று குழிக்குள் இறக்கிய பிணத்தை மூடி விட்டு ஊதுபத்தி கொளுத்தி வைத்து விட்டு திரும்பிப் பார்க்காமல் உறவினர்களைக் கூறினான். பின்பு பாடையை வெட்டி துண்டாக்கி கட்டையன் எடுத்துச் செல்ல சவுரி மேலும் சில சடங்குகளைச் செய்தான். “சவுரி பிணக்குழி மேட்டில் குங்குமம், சந்தனம் கரைத்து ஊற்றினான். ஓட்டை போட்டுக்

கிடந்த குடத்தைக் கொடுவாளால் சில்லு சில்லாக உடைத்து நொறுக்கினான். வடக்கு முகமாக விழுந்து கும்பிட்டு விட்டுப் புறப்பட்டான்” என்று கூறப்படுகிறது. பிணத்தைப் புதைத்து விட்டு அதற்குப் பின்பு செய்யும் சடங்குச் செயல்பாடுகளையும் சவுரி செய்து விட்டு வீட்டிற்குக் கிளம்புகிறான் (Imayam, 2013).

முடிவுரை

சடங்கு நிகழ்த்துதல் என்பது மனித உடல் வளர்சிதை மாற்றத்தையும் பண்பாட்டு நிலைமாற்றத்தையும் இணைக்கும் செயல் எனலாம். சடங்கு என்பது செயல் சார்ந்ததாக அமைகிறது. இறுக்கமான விதிகளைக் கொண்டதாகவும் காணப்படுகிறது. மனித வாழ்வில் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையிலான நிகழ்வுகள் சடங்குகள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. மனிதர்கள் பிறக்கும்போது இறப்பும் நிச்சயிக்கப்பட்டு விடுகிறது. எனவே இறப்பு என்பது மனித உயிரியல்பு எனக் கொள்ளலாம். இறப்பின் போது நடத்தப்படும் சடங்குகள் ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. இலக்கியங்களில் இத்தகைய இறப்புச் சடங்குகள் குறித்தப் பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. இனவரைவியலாளர் பல்வேறு சமூகங்களில் காணப்படும் இறப்புச் சடங்குகள் குறித்து ஆய்வு செய்துள்ளனர். கோவேறு கழுதைகள் நாவலில் புரத வண்ணார்கள் இறப்புச் சடங்குகளை நிகழ்த்துகின்றனர். சாவு வீட்டில் முதன் முதலாக வழிவிடும் சடங்கு நிகழ்த்தப்படுகிறது. அங்காளி பங்காளிகள் கொண்டு நிகழ்த்தப்பட வேண்டிய சடங்காக அது கூறப்பட்டாலும் ஒப்புக்கு அது நிகழ்த்தப்படுகிறது. சாவு வீட்டில் பாடை கட்டுதல் நடைபெறுகிறது. அதற்கான மூங்கில்களையும் அதைக் கட்டுவதற்கான செயல்களையும் வண்ணார்களான சவுரி, ஆரோக்கியம் ஆகியோர் இணைந்து செய்கின்றனர். வாய்க்கரிசிப் பானைத் தூக்குதல், பாடையில் பிணத்தைத் வைத்துச் செய்யும் சடங்கு, பாடையை இறக்கிவைத்து விட்டுச் செய்யும் சடங்கு, குழிக்குள் இறக்கி வைத்து விட்டுச் செய்யும் சடங்கு, மூடிய பின் செய்யும் சடங்கு என பல்வேறு சடங்குகள் இறப்பின் போது செய்யப்படுகின்றன. அச்சடங்குகள் அனைத்தையும் செய்பவனாக கோவேறு கழுதைகள் நாவலில் சவுரி காணப்படுகிறான். ஒரு சாவு வீட்டின் நிகழ்ச்சியை முழுமையாக விவரிக்கும் வகையில் காணப்படுகிறது. அனைத்துச் செயல்களையும் முடித்த பின்னரே வீட்டிற்குச் செல்பவனாக சவுரி இருக்கிறான். இவ்வாறு நாவலில் இறப்புச் சடங்கு நிகழ்த்துதலை புரத வண்ணார்கள் நிகழ்த்தும் முறைகள் கூறப்படுகின்றன.

References

- Baktavatchala Bharathi, (2012) *Tamilar Maanidaviyal*, Adaiyalam Publications, Trichy, India.
- Dakshinamurthy, A., (2016) *Thamizhar Nakarigamum Panpaadum*, Ainthinai Pathippagam, Chennai, India.
- Gandhi, K., (2008) *Tamizhar Pazhakka Vazhakkangalum Nambikkaigalum*, Adaiyalam Publications, trichy, India.
- Imayam, (2013) *Koveru Kazhuthaigal*, Crea Publishers, Chennai, India.
- Ramasamy, A., (2016) *Nove Ennum Perungalam*, Natrinai Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License